

РЕШЕНИЕ

№ 13718

гр. София, 09.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 20221110144070 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са от Т. Й. С. и В. Д. С. против [фирма] кумулативно субективно пасивно съединени отрицателни установителни искиове с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ищците не дължат на ответното дружество по ½ част от следните парични вземания: сумата от 5 323,60 лева, представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода м. 02.2010 г. – м. 04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от 18.01.2013 г. до окончателното плащане, сумата от 929,53 лева, представляваща лихва за периода от 31.03.2010 г. до 20.12.2012 г. и сумата от 225,06 лева, представляваща разноски по делото, за които суми по ч. гр. дело № 1096/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 85-ти състав е издаден изпълнителен лист от 18.07.2013 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2017***0400414/2017 г. по описа на ЧСИ У.Д. с рег. № *** и с район на действие Софийски градски съд, поради новонастъпило обстоятелство – погасяване по давност на правото на принудителното им изпълнение (след прекратяване на основание чл. 232 ГПК на производството по делото по предявените при условията на евентуалност отрицателни установителни искиове за признаване за установено, че ищците Т. Й. С. и В. Д. С. не дължат на [фирма] процесните вземания поради прихващането им в хода на процеса със задължения на ответната страна към трето за процеса лице – дружеството [фирма], с определение от 25.10.2022 г., влязло в законна сила, като необжалвано в срок от ищцовата страна).

Ищците твърдят, че в хода на производството по ч. гр. дело № 1096/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 85-ти състав в полза на ответника [фирма] бил издаден изпълнителен лист, с който било разпоредено Т. Й. С. и В. Д. С. да заплатят на кредитора разделно – по ½ част от следните вземания: 5 323,60 лева, представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода м. 02.2010 г. – м. 04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от 18.01.2013 г. до окончателното плащане, сумата от 929,53 лева, представляваща лихва за периода от 31.03.2010 г. до 20.12.2012 г. и сумата от 225,06 лева, представляваща разноски по делото. Посочва се, че заповедта за изпълнение е влязла в сила, поради липсата на проведено оспорване от длъжниците в срока по чл. 414 ГПК, като

задълженията, за които е издадена, не са установени със съдебно решение. Излагат, че за събиране на вземанията, удостоверени в процесния изпълнителен лист на 17.01.2017 г., било образувано изпълнително дело № 2017***0400414/2017 г. по описа на ЧСИ У.Д.. Ищците поддържат, че не дължат процесните суми, тъй като към момента на образуване на настоящото производство последните са погасени по давност, започнала да тече след издаване на процесния изпълнителен лист. Намират за приложим към вземанията тригодишният давностен срок поради липсата на влязло в сила съдебно решение, в който смисъл ищците се позовават на т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, приравняващо заповедното производство на производствата по издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание относно последиците, свързани с давността. Изясняват, че от образуване на изпълнителния процес през 2017 г. до 2022 г. не са извършвани никакви годни изпълнителни действия, които да са от естество да спрат или прекъснат давността. Допълнително посочват, че е изтекла и общата петгодишна давност. С тези съображения (доколкото останалата част касаят евентуалните иски претенции, производството по които е прекратено, а и предвид депозираните по делото уточнителна молба от 05.09.2022 г. и уточнителна молба от 27.09.2022 г., с които ищците очертават основанието, на което твърдят, че не дължат процесните вземания – погасяването им по давност, започнала да тече след издаване на процесния изпълнителен лист) ищците отправят искане за уважаване на исковите претенции. Претендират разноски.

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответникът [фирма] оспорва исковите претенции като неоснователни и недоказани. Посочва, че действително процесният изпълнителен лист е издаден в хода на производството по ч. гр. дело № 1096/2013 г. по описа на Софийски районен съд въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, влязла в сила на 04.06.2014 г. Поддържа, че въз основа на изпълнителния лист и по молба на топлофикационното дружество от 17.01.2017 г. за събиране на вземанията било образувано изпълнително дело № 414/2017 г. по описа на ЧСИ У.Д.. Възразява срещу твърдението на ищците за погасяване по давност на притезанията с довод, че в хода на изпълнителния процес били извършени множество действия, довели до прекъсване на давностния срок на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Конкретно сочи, че такова действие има молбата за образуване на изпълнителното дело, тъй като със същата дружеството – вискател е възложило на съдебния изпълнител правомощия по чл. 18 ЗЧСИ, направено е искане за извършване на справки и за налагане на запори. Наред с това, давностният срок е бил прекъснат на 15.02.2017 г. и на 09.05.2017 г., когато са наложени запори върху вземания по банкови сметки на длъжниците; на 14.06.2017 г. и на 15.01.2019 г. – когато е направено искане за налагане на заповед; на 25.09.2018 г. и на 20.07.2020 г. – когато е наложена възбрана на имоти, собственост на длъжниците. Последното валидно изпълнително действие се изразява в подаване на молба от [фирма] за налагане на запори от 20.07.2020 г. Оспорват длъжниците и ищци в настоящото производство да не са знаели за издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, доколкото в хода на образуваното изпълнително дело същите са подавали молби без релевираны възражения за недължимост на вземанията. Ответникът оспорва спрямо вземанията да е приложим тригодишният давностен срок с довод, че в случая релевантна е петгодишната давност по чл. 117 ЗЗД, доколкото се касае за вземания, удостоверени с влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, чийто правни последици, съгласно актуалната съдебна практика, са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение. С тези доводи ответникът отправя искане за отхвърляне на исковите. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не спори, а и от данните, следващи от събраните по делото писмени доказателства се установява, че в хода на производство по ч. гр. дело № 1096/2013 г. по

описа на Софийски районен съд, ГО, 85-ти състав в полза на ответното дружество [фирма] и срещу настоящите ищци Т. Й. С. и В. Д. С. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 23.01.2013 г., а въз основа на нея и изпълнителен лист от 18.07.2013 г., с който е разпоредено длъжниците да заплатят на заявителя – при условията на разделна отговорност помежду си (всеки по ½ част) от следните вземания: сумата от 5 323,60 лева, представляваща главница за доставена топлинна енергия през периода от м. 02.2010 г. до м. 04.2012 г., ведно със законната лихва за периода от 18.01.2013 г. до изплащане на вземането, сумата от 929,53 лева, представляваща лихва за забава за периода от 31.03.2010 г. до 20.12.2012 г., както и сторените по делото разноси в размер от 225,06 лева, от които 125,06 лева за държавна такса и 100 лева за юрисконсултско възнаграждение. Установява се, че изпълнителният лист е издаден на основание чл. 416 ГПК –при влизане в сила на заповедта за изпълнение поради липсата на подадено в срок възражение от длъжниците.

Не е спорно между страните, а и от доказателствата по делото следва, че въз основа на този изпълнителен лист и за събиране на материализираните в него вземания по молба на [фирма] с вх. № 6628/17.01.2017 г. е образувано изпълнително дело № 2017***04004148/2017 г. по описа на ЧСИ У.Д. с рег. № *** на КЧСИ и с район на действие Софийски градски съд. От съдържанието на молбата (приета като част от изпълнителното дело) се изяснява, че на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ дружеството – вискател е възложило на съдебния изпълнител да проучи имущественото състояние на длъжника, както и да определи начина на изпълнение.

От съдържащите се в изпълнителното дело материали се установява, че за събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист със запорно съобщение с изх. № *****/15.02.2017 г. и запорно съобщение с изх. № *****/15.02.2017 г. на ЧСИ, адресирани до [фирма], като трето задължено лице, са наложени запори върху всички сметки на длъжниците Т. С. и В. С., открити в търговската банка. Съобщенията са получени от последната на 21.02.2017 г., видно от удостоверяването, направено върху запорните съобщения. В отговор с постъпило писмо с вх. № 26977/27.02.2017 г. и писмо с вх. № 26975/27.02.2017 г. [фирма] уведомява съдебния изпълнител, че признава вземанията, върху които са налагат запорите, като дължимите суми не могат за бъдат преведени поради липсата на свободни авоари.

Данните от изпълнителното дело сочат, че поканата за доброволно изпълнение е връчена лично на длъжника В. Д. С. на 27.03.2017 г., а на длъжника Т. Й. С. чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК на 25.03.2017 г. С молба с вх. № 65144/08.12.2017 г. последната е направила искане за извършване на корекция на размера на присъединените публични вземания.

Със запорно съобщение с изх. № 41103/09.05.2017 г. на ЧСИ, адресирано до [фирма], като трето задължено лице, е наложен запор върху всички сметки на длъжника В. С., открити в търговската банка. Съобщението е получено от последната на 11.05.2017 г. видно от удостоверяването, направено върху запорното съобщение. В отговор, с постъпило писмо с вх. № 42271/17.05.2017 г. [фирма] уведомява съдебния изпълнител, че върху сметката на длъжника в търговската банка е наложен запор на 11.05.2017 г., като по същата няма наличен авоар и са налице наложени предходни запори.

Със запорно съобщение с изх. № 41105/09.05.2017 г. и запорно съобщение с изх. № 41112/09.05.2017 г. на ЧСИ У.Д., адресирани до [фирма], като трето задължено лице, са наложени запори върху всички сметки на длъжниците В. С. и Т. С., открити в търговската банка. Съобщенията са получени от последната на 11.05.2017 г. видно от удостоверяването, направено върху запорните съобщения. В отговор са постъпили: писмо с вх. № 42351/11.05.2017 г. и писмо с вх. № 42350/17.05.2017 г., с които [фирма] уведомява съдебния изпълнител, че признава вземанията, по отношение на които са наложени запорите, поради

което сметките на длъжниците са блокирани, налице са наложени други запори, като дължимите суми не могат да бъдат преведени поради липсата на авоари.

Данните от приобщеното изпълнително дело № 2017***0400414/2017 г. сочат, че с постановления от 25.09.2018 г. на ЧСИ У.Д. са наложени възбрани върху собствената на всеки от длъжниците по ½ идеална част от съсобствени недвижими имоти, находящи се на адрес: град София, район Т., местност И.В., разположени в масивна жилищна сграда с магазини и подземни гаражи, изградена в степен на завършеност „груб строеж“ и представляващи: 1). магазин 1, разположен на две нива, свързани с вътрешно стълбище, с разгърнатата застроена площ от 97,18 кв. м., заедно с припадащите му се 2,35 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото и 2). магазин 1а, разположен на първия етаж на сградата на кота + 3,40 м. с разгърнатата застроена площ от 69,12 кв. м., заедно с припадащите му се 1,56 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото. По искане на ЧСИ от 25.09.2018 г., адресирано до Службата по вписванията – гр. София, постановленията за налагане на възбраната са вписани в книгите за вписване, съответно с вх. рег. № ***** и вх. № *****/28.09.2018 г.

Изяснява се, че с молба с вх. № 1101/15.01.2019 г. вискателят [фирма] е направил искане до съдебния изпълнител за налагане на заповор на банковите сметки на длъжниците и за налагане на заповор върху трудовото им възнаграждение, респ. пенсия.

Със заповорно съобщение на ЧСИ Д. с изх. № ****/27.01.2020 г. до третото лице Агенция по вписванията - ТРРЮЛНЦ на основание чл. 517, ал. 1 ГПК е наложен заповор върху всички дружествени дялове на длъжника Т. С. от капитала на търговското дружество [фирма].

Установява се, че в хода на образуваното изпълнително производство, с постановления от 25.06.2020 г. на ЧСИ У.Д. са наложени възбрани върху собствената на всеки от длъжниците ½ идеална част от съсобствен недвижим имот, представляващ поземлен имот с идентификатор [№] по КKKP на село Б., Столична община, с адрес: [адрес] с площ от 1 323 кв. м., заедно с построената в мястото вилна сграда, изградена на ниво „груб строеж“ със застроена площ от 136 кв. м. По искане на ЧСИ от 25.06.2020 г., адресирано до Службата по вписванията – гр. София, постановленията за налагане на възбраната са вписани в книгите за вписване, съответно с вх. рег. № 39823/24.07.2020 г. и вх. рег. № 39842/24.07.2020 г.

С молба с вх. № 40231/01.12.2021 г., адресирана до съдебния изпълнител, дружеството - вискател [фирма] е направило искане за извършване на справки за налични банкови сметки, сейфове и действащи трудови договори за длъжниците и при данни за такива да бъдат наложени запори върху средствата, а при липсата на банкови сметки и трудови договори изпълнението да бъде насочено към опис и оценка на собствените на длъжниците движими вещи с цел изнасянето им на публична продан.

Материалите по приобщеното изпълнително дело сочат, че със съобщение с изх. № 12780/15.06.2022 г. на ЧСИ У.Д., адресирано до длъжника Т. С., същата се уведомява, че на 22.08.2022 г. от 10:00 часа ще бъдат извършени опис и оценка на недвижим имот – поземлен имот с идентификатор [№] по КKKP на село Б. и с адрес: [адрес] с площ от 1 323 кв. м., както и на построената в него вилна сграда. Съобщението е получено лично от длъжника на 12.07.2022 г. Изяснява се, че съобщение с идентично съдържание от 15.06.2022 г. е изпратено от съдебния изпълнител и на длъжника В. С., връчено му по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК – чрез залепване на уведомление.

В молба от 19.08.2022 г., с която вискателят изразява становище по искане на длъжника Т. С., дружеството отправя искане за продължаване на изпълнителното дело до пълно погасяване на задължението, чрез избран от съдебния изпълнител способ съгласно възложените му правомощия по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът достига до

следните правни изводи:

Предявени са субективно съединени отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът в изпълнителния процес може да оспорва чрез иск изпълнението. По своята правна същност този отрицателен установителен иск е проявна форма на защита на длъжника в производството по индивидуално принудително изпълнение срещу материалноправната му незаконосъобразност. Последният има за предмет оспорване на вземането, материализирано в изпълнителния лист и може да бъде основан единствено на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание и водещи до погасяване на възникналото и претендирано право на вискателя или на отговорността на длъжника – арг. ал. 2 на същия законов текст.

С оглед изложеното, в доказателствена тежест на ищите е да установят правния си интерес от търсената искова защита чрез отричане на вземанията, като докажат наличието на твърдяната форма на извънпроцесуално поведение на ответното дружество, свързана с претендиране на процесните суми, активната си процесуална легитимация в процеса – качеството си на длъжници на вземанията по процесния изпълнителен лист, както и периода – начален и краен момент на давността.

При установяване тези обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже, че претендираните от него и оспорени от ищите вземания съществуват, конкретно чрез установяване наличието на основания, довели до спиране/прекъсване на давностния срок.

Съдът намира, че процесните искиви претенции са предявени при наличието на съществуващ правен интерес за ищите от търсената защита, поради което се явяват и процесуално допустими. Както беше изяснено, за процесните суми, в хода на производството по ч. гр. дело № 1096/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 85-ти състав в полза на ответното дружество [фирма] и срещу ищите Т. С. и В. С. е издаден изпълнителен лист от 18.07.2013 г., както и, че за събиране на удостоверените в същия притезание е образувано и висящо изпълнително дело № 2017***04004148/2017г. по описа на ЧСИ У.Д..

По делото не се твърди и не се установява сумите по него, предмет на настоящите претенции, да са били изплатени от длъжниците, да е била призната тяхната недължимост с влязъл в сила съдебен акт, нито изпълнителният лист да е бил обезсилен.

Наличието на висящ изпълнителен процес, образуван по искане на вискателя [фирма] за събиране на вземанията, удостоверени в процесния изпълнителен лист в тяхната цялост, съответно предприетата форма на защита от ответната страна спрямо предявените иски, насочена към отричане на процесните вземания в тяхната цялост, свидетелства за правния интерес на ищите от предявяване на отрицателни иски и за тяхната активна материалноправна легитимация в процеса.

Изложеното обуславя проверката на съда по същество, относно основателността на предявените искиви претенции.

В настоящия случай ищите оспорват вземанията с твърдения за погасяването им по давност, започнала да тече след издаване на процесния изпълнителен лист и изтекла към момента на сезиране на съда с процесната искова молба.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 110 и чл. 118 ЗЗД следва изводът, че погасителната давност е законоустановен период от време, през който носителят на едно вземане бездейства и с изтичането на който последният губи възможността да получи защита на правото си чрез средствата на държавната принуда.

По делото се изясни, че процесните вземания са удостоверени в изпълнителен лист, издаден по реда на чл. 416 ГПК – въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на

парично задължение по чл. 410 ГПК.

Уредено като строго формално заповедното производство по чл. 410 и сл. ГПК има за цел да установи дали едно парично вземане е спорно и в случаите, при които е останало неоспорено от длъжника да даде по-бърза защита на кредитора чрез издаване на изпълнително основание – заповед за изпълнение /арг. чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК/, която да послужи да принудително изпълнение на притезанието по реда на чл. 442 и сл. ГПК.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 423, чл. 424 и чл. 439 ГПК следва изводът, че влязлата в сила по реда на чл. 416 ГПК – като неоспорена в срок от длъжника заповед за изпълнение на парично задължение има правни последици, аналогични на влязлото в законна сила съдебно решение. Безспорно същата се ползва с изпълнителната сила, присъща на осъдителните решения и представлява съдебно изпълнително основание за удостоверените в нея парични вземания. Същевременно, заповедта за изпълнение има установително действие в отношенията между страните, като влизането ѝ в сила препятства оспорването на вземанията въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение – арг. чл. 424 ГПК.

Вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение, може да бъде оспорено единствено по реда на чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, които по характера си представляват извънредни хипотези, с ограничено във времето приложение. Същевременно и в заповедното производство, в хода на което е издадено изпълнителното основание, допустима форма на защита е искът по чл. 439 ГПК, който обаче може да се основава само на факти, настъпили след изтичането на срока за подаване на възражение – арг. чл. 439, ал. 2 ГПК.

Всичко изложено дотук дава основание на съда да приеме, че влязлата в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК има присъщото на съдебните решения установително действие в отношенията между страните, поради което спрямо удостоверените в същата вземания, от влизането ѝ в сила, става приложим петгодишният давностен срок съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ГПК. В този смисъл са и мотивите, изложени в Определение № 214 от 15.05.2018 г. по гр. дело 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV гр. о., постановено в производство по реда на чл. 288 ГПК, в които е отразено, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение, в който смисъл са и Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. търг. дело № 1366/2015 г., II т. о., ТК на ВКС, така също и Определение № 576 от 16.09.2015 г. по ч. гр. дело № 4647/2015 г., IV г. о., ГК на ВКС.

Следователно, спрямо процесните, оспорени от ищците вземания, за които по ч. гр. дело № 1096/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 85-ти състав е издадена заповед за изпълнение на парични задължения, е приложим петгодишният давностен срок – арг. чл. 117, ал. 2 ЗЗД, започнал да тече от момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение, в случая от 18.07.2013 г. (когато е издаден изпълнителния лист, предвид липсата на данни относно конкретния момент на връчване на заповедта на длъжниците, което е и най-късният момент на влизане в сила). Ето защо, този срок поначало изтича на 18.07.2018 г.

При извършване на преценката погасени ли са по давност процесните вземания от значение е не само изтичането на предвидения срок, но и бездействието на кредитора през този период, което да има за последица погасяване на правото му за принудително събиране на паричните притезания.

Съгласно разпоредбата на чл. 116, в. „в“ ЗЗД сред основанията за прекъсване на давността е и предприемането на действия за принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова такава – арг. чл. 117, ал. 1 ЗЗД.

Събраните по делото доказателства водят до извод, че този давностен срок е бил прекъсван с конкретно поискани/извършени действия от взыскателя, съотв. от съдебния изпълнител в хода на образувания изпълнителен процес.

Първото такова действие е подаването на молбата от 17.01.2017 г. от взыскателя [фирма] до ЧСИ У.Д. с искане за образуване на изпълнително дело за събиране на вземанията по процесния изпълнителен лист. Изясни се, че последната съдържа изрично възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, както и, че въз основа на същата е образувано изп. дело № 2017***0400414/2017 г. Съгласно посочената законова разпоредба по възлагане от взыскателя частният съдебен изпълнител може във връзка с изпълнителното производство да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнението, както и да бъде пазач на описаното имущество.

Предвид това и при съобразяване със задължителните разяснения, дадени в мотивите на т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът счита, че тази молба на топлофикационното дружество, в качеството му на кредитор по изпълнителния лист, обективираща възлагане по чл. 18 ЗЧСИ и която е била приета от органа по принудителното изпълнение като редовна такава, е първото действие, което е довело до прекъсване на давността по отношение на процесните вземания и нова такава е започнала да тече, считано от следващия ден – 18.01.2017 г.

След този момент са извършени конкретни изпълнителни действия – налагане на запори върху вземанията по банковите сметки на длъжниците Т. С. и В. С., открити в [фирма] – на 21.02.2017 г. – момента на получаване на запорните съобщения от третото задължено лице; налагане на запор върху вземанията по банковите сметки на длъжника В. С., открити в [фирма] – на 11.05.2017 г., налагане на запори върху вземанията по банковите сметки на длъжниците Т. С. и В. С., открити в [фирма] – на 11.05.2017 г., последователното налагане на възбрани върху собствени на длъжниците недвижими имот с постановления от 25.09.2018 г. и считано от вписването им на 28.09.2018 г., както и последващите такива с постановления от 25.06.2020 г., вписани в Службата по вписванията – град София на 24.07.2020 г.

По своя характер депозираните от взыскателя [фирма] писмени молби от 15.01.2019 г. и от 01.12.2021 г. с искане за извършване на конкретни изпълнителни действия също обуславят прекъсване на давността за вземанията, удостоверени в процесния изпълнителен лист.

С оглед изложеното, считано от деня, следващ последната такава молба – 01.12.2021 г. е започнал да тече нов петгодишен давностен срок, който поначало изтича на 01.12.2026 г. и следователно не е изтекъл към момента на сезиране на съда с процесните искиви претенции – 15.08.2022 г., нито към момента на приключване на устните състезания пред настоящата инстанция, предвид разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК, на 15.05.2023 г.

За прецизност следва да се отбележи, че този давностен срок е бил спрян за срока от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното положение, доколкото съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ДВ бр. 34 от 09.04.2020 г.) за този период спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти – арг. чл. 3, т. 2 от закона. Съгласно § 13 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностния срок е възобновено на 21.05.2020 г. Следователно,

процесният давностен срок е бил спрян за период от 2 месеца и 7 дни, а именно през времето от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г., поради което на още по-силно основание не е изтекъл нито към депозиране на процесната искова молба, нито към момента на приключване на съдебното дирене.

За правна прецизност и във връзка с изложените в хода на устните състезания от процесуалния представител на ищцовата страна доводи и представена съдебна практика, съдът намира за необходимо да отбележи, че в настоящата хипотеза предмет на предявените искови претенции по чл. 439, ал. 1 ГПК е отричане дължимостта на вземания, удостоверени в изпълнителен лист, на основание, настъпило след влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, представляваща изпълнително основание по см. на чл. 404 ГПК, а именно погасяване на притезанията по давност. Ето защо, съдът, с оглед основния принцип на чл. 6 ГПК – на диспозитивното начало, пряко проявление на който е определяне на вида на търсената защита от страните, в своята проверка е ограничен именно от въведените от ищите основания за недължимост на вземанията и не дължи, а и е недопустимо да изследва други такива, по отношение на които ищите са заявили оттегляне на исковете и производството по делото е прекратено с влязъл в сила съдебен акт. Следователно, в случая е ирелевантно наличието на разрешен между страните правен спор със сила на пресъдено нещо – по в. гр. дело № 6956/2022 г. по описа на СГС, в хода на който е признато като допустимо и основателно наведено възражение за прихващане, доколкото се касае за спор с различен предмет и с различни искови претенции, касаещ друг отчетен период. Още повече, че в случая, по изложени от ищите твърдения, се касае за прихващане, но с вземане на трето за процеса лице.

С оглед всичко изложено дотук, предявените искови претенции, основани на твърдения за недължимост на вземанията по процесния изпълнителен лист, поради погасяването им по давност в период след издаване на изпълнителния лист и преди образуване на настоящото производство, предвид неизтичане на приложимия към притезанията петгодишен давностен срок, се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора – неоснователност на предявените искове, право на разноски има само ответникът. На основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК в полза на същия следва да бъде присъдена сумата от 100 лева, представляваща сторени разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи последното в минималния размер, установен в чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния представител на ответното дружество, изразяваща се в депозиране на писмен отговор, без процесуално представителство в проведеното открито заседание, конкретната фактическа и правна сложност на делото, обоснована от предявените субективно съединени установителни искови претенции, имащи идентичен предмет, събраните доказателства, както и приключването му в рамките на две съдебни заседания. Всеки от ищите следва да бъде осъден за заплати по $\frac{1}{2}$ част от разноските или сумата от по 50 лева. Сторените от последните разноски следва да останат за тяхна сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Т. Й. С., с ЕГН: ***** и В. Д. С., с ЕГН: *****, двамата с адрес: [адрес] срещу [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] кумулативно субективно пасивно съединени отрицателни

установителни искиове с правно основание чл. 439, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че Т. Й. С. и В. Д. С. не дължат на [фирма] по ½ част от следните парични вземания: сумата от 5 323,60 лева, представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода м. 02.2010 г. – м. 04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от 18.01.2013 г. до окончателното плащане, сумата от 929,53 лева, представляваща лихва за периода от 31.03.2010 г. до 20.12.2012 г. и сумата от 225,06 лева, представляваща разноски по делото, за които суми по ч. гр. дело № 1096/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 85-ти състав е издаден изпълнителен лист от 18.07.2013 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2017***0400414/2017 г. по описа на ЧСИ У.Д. с рег. № *** и с район на действие Софийски градски съд, поради новонастъпило обстоятелство – погасяване по давност на правото на принудителното им изпълнение.

ОСЪЖДА Т. Й. С., с ЕГН: ***** и с адрес: [адрес], на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, да заплати на [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес], сумата от **50 лева**, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. Д. С., с ЕГН: ***** и с адрес: [адрес], на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, да заплати на [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес], сумата от **50 лева**, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____